

Мъртва възмемие

ТРИША РЕЙБЪРН

Превод Анелия Янева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Undercurrent*
Copyright © Tricia Rayburn, 2011
All rights reserved.

Превод Анелия Янева
Редактор Вихра Василева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Алианс принт“ ЕООД, София, 2011
ISBN 978-954-27-0708-0

ГЛАВА 1

БЕШЕ ПЪРВИ СЕПТЕМВРИ. Денят, в който по-голямата ми сестра Джъстин трябваше да тръгне на лекции. И да започне да обмисля бъдещето си. Ден, в който трябваше да прави всички онези неща, които обикновено първокурсниците правят – не и тя обаче, защото нейното бъдеще се реши в секундата, в която, преди три месеца, скочи посреднощ от една скала.

На този ден аз влязох в двора на колежа вместо нея.

– Това е Паркър хол – каза моят водач. – А там са Хоторн хол и параклисът.

Усмихнах се и го последвах през квадратния вътрешен двор. Китното, подобно на парк площадче на кампуса, беше оградено от червени тухлени постройки и гъмжеше от младежи, които разговаряха, смееха се и сравняваха училищните си програми.

– Това е библиотеката „Корам“ – продължи той, посочвайки с ръка, – а веднага след нея е библиотеката „Лад“ – същинска Мека на познанието на площ три хиляди четиристотин и шестнайсет квадратни метра.

– Внушително – казах, мислейки същото и за него самия. Кафявите очи гледаха топло, а тъмната му коса

беше леко разрошена, сякаш е заспал с глава върху някоя разтворена книга малко преди срещата с мен. Загорелите му ръце изглеждаха бронзови в сравнение с искрящо бялата тениска със знака на неговия отбор. Ако колежът „Бейтс“ се опитваше да поблазни младите момичета и с романтика, освен с академични познания, то значи си беше подбрал подходящ представител.

- Освен това е удобно и комфортно. Може да ми вярваш, аз би трябвало най-добре да знам. - Той рязко спря и ме гърпна за ръката. В мига, в който залитнах към него, едно фриъзби разсече въздуха там, където доскоро беше главата ми.

- Вярвам - отвърнах.

Стоеше толкова близо до мен, че чух как рязко си пое въздух. Усетих как пръстите му ме стиснаха още по-здраво през ръкава на пуловера ми и мускулите му се напрягнаха. След няколко секунди ме пусна и сграбчи гържките на лицата, праметнати през раменете му.

- А това какво е? - попитах.

Той погледна към високата сграда до двете библиотеки.

- *Това* там е решаващият фактор - каза и пое по пътеката. Когато стигна първите стъпала на сградата, се обърна към мен и се ухили. - Представям ти Залата на науките „Карнеги“.

Притиснах длан към гърдите си.

- Залата на науките „Карнеги“? Същата, в която едни от най-бляскавите и напредничави умове провеждат своите изследвания, определящи основите на съвременната наука?

Той помълча.

- Точно така.

- Чакай малко. Трябва да я снимам.

- Щом познаваш тази сграда - каза той, докато ровех

из чантата си за дигиталния фотоапарат, – тогава ти е известно с какво работата в нея отличава нашия колеж от останалите. Дори и да не си голям учен, според мен даже солидната такса от двеста хиляди долара вече е достатъчна гаранция.

„*Vox clamantis in deserto.*“

Вперих поглед в дисплея на фотоапарата и в паметта ми изплуваха зелени ключодържатели. Чаши за кафе. Пуловери и чадъри. И върху всички тях известният герб на „Дартмунт“.

– Ванеса?

– Съжалявам. – Тръснах глава и вдигнах фотоапарата. – Кажу зе.

Той понечи да проговори, но внезапно погледът му се спря върху нещо зад гърба ми. Преди да се обърна и да видя какво е привлякло неговото внимание, усетих потупване по рамото.

– Така не става – каза момчето, когато се извърнах назад. Изглеждаше мой връстник, най-много година-две по-голям, придружен от още двама, които ми се усмихнаха, щом ги погледнах. Носеше зелен спортен панталон, яке от полар и кубинки, сякаш се готвеше да поеме по планинските пътеки веднага след лекции.

– Как така не става?

– Не че кадърът е лош... Но ще стане още по-добър, ако и ти влезеш в него. – Той протегна ръка с дланта нагоре. – Може ли?

– О! – Сведох поглед към фотоапарата. – Благодаря, но...

– Митоза¹ – обади се моят водач.

¹ Митозата е процес на равномерно разпределение на генетичния материал на майчината клетка в две дъщерни клетки. В резултат от митозата от една майчина клетка се получават две дъщерни с еднакъв брой хромозоми, равен на броя на хромозомите в майчината клетка. – Бел. прев.

Планинарят вдигна очи към него.

- Просто се сетих, че в момента тук има отлична фотографска изложба на тема клетъчна митоза. Най-подходящото време да се види е точно сега, късно сутрин. Трябва да вървим, преди светлината да се е променила.

- Точно така. - Планинарят кимна. - Знаеш ли, сигурно ще вербуваш хиляди нови студенти годишно, ако включиш и нея в рекламните материали на училището.

- Непременно ще предложи това на администрацията.

Планинарят ми хвърли последен оценяващ поглед, преди да си тръгне. Изчаках той и приятелите му да се отдалечат и да завият зад ъгъла, после се обърнах. Моят водач продължаваше да стои на същото стъпало с ръце в джобовете, а лицето му беше изопнато от нещо като... Въннение? Ревност?

- Наистина ли тук има отлична фотографска изложба на тема клетъчна митоза? - попитах.

- Ако наистина имаше, тя едва ли щеше да е включена в нашата обиколка. Не искаме чак дотам да отегчим младежите, че да загубят желание да се запишат в колежа.

Вдигнах фотоапарата.

- Зелe - каза той.

Направих снимката и върнах фотоапарата обратно в чантата.

- Вече ми стана ясно, че Залата на науките „Карнеги“ изстрелва вашия колеж на светлинни години пред останалите, но искам да видя още едно нещо, преди да взема окончателно решение.

- Спортният салон? Театърът? Музеят на изкуството?

- Спалните.

Пулсът ми запрепуска, когато сведе поглед. Реших, че съм го притеснила и бях готова да му предложи друг вариант - някое място извън кампуса, където няма толкова

хора и отвличащи вниманието неща. Но той вече слизаше наголу по стълбите, после заби надясно, откъдето бяхме дошли.

- Само почакай да видиш бетонните стени и линолеума на пода - каза. - Едва ли ще искаш да се върнеш повече у дома.

Прекосихме мълчаливо вътрешния двор. От време на време той поздравяваше свои приятели и състуденти, но аз гума не обелвах. В главата ми кръжаха мисли за Джъстин, за току-що свършилото лято, за идващата есен и не знаех коя от тях ще изскочи първа, ако заговорех. Те продължиха да танцуват из ума ми през целия път из кампуса, чак докато стигнахме висока тухлена сграда и се изкачихме по четирите реда стъпала.

За щастие мълчанието ни не беше неловко. Никога не е било.

- Трябва да те предупредя - каза той, когато спряхме пред една затворена врата, - по въпроса за обстановката има още много какво да се желае. Такъв е резултатът, като затвориш два зрели организма в тясно пространство. Или в каквото и да е друго пространство.

- Твоят съквартирант...?

- В момента го няма. Отиде на четиричасов семинар, до края на който остават още три часа и половина.

Сърцето ми трепна и стомахът ми се сви. Обърканиците ми чувства явно са проличали, защото той пристъпи към мен с внезапна загриженост.

- Е, щом е така - продължих с облекчение, защото гласът ми звучеше равно и спокойно, - сигурно трябва да продължим с обиколката.

Това, изглежда, му вдъхна кураж. Усмиваше се през цялото време, докато вадеше ключовете от джоба на джинсите си и отваряше вратата. Щом влязохме, се опря на затворената врата с ръце зад гърба и огледа стаята.

- Интересно - каза.

- Кое?

- Обстановката.

Озърнах се. Най-обикновена стая в общежитие с две легла, бюра, гардероби и книжни лавици. Едната половина беше по-разхвърляна от другата и предположих, че е на неговия съквартирант, който очевидно не е очаквал посетители. Единствената украса се състоеше от син килим, флага на колежа... и снимка на момиче в червена лодка, поставена в рамка.

- Знаеш си, че тук нещо липсва - тихо продължи той, - и горе-долу се сецах какво може да е. Сега обаче съм сигурен.

Очите ми срещнаха неговите и се задържаха на тях. Той не помръдна, когато приближих. Изчакваше, за да е сигурен, че каквото и да се случи по-късно, то ще е защото аз го искам. Бяха изминали два месеца и нищо не се бе променило. След две години, след две десетилетия - пак щеше да е същото.

Пристъпих колкото се може по-близо, без обаче телата ни да се докосват. Усетих аромата на сапун по кожата му и видях как гърдите му се надигат и отпускат. Той стисна челюсти и широките му рамене се изопнаха, когато се опря още по-здраво на вратата, притискайки ръце зад гърба си.

- Ванеса...

- Всичко е наред - прошепнах и се наведох към него. - Добре съм.

Моите устни едва изпърхаха по бузата му, когато неговите длани ме обхванаха. Той ме придържа към себе си, докато разстоянието между нас не се стопи напълно. Ръцете му пропъляяха от талията към шията ми и спряха там, обгръщайки лицето ми, сякаш е от стъкло. Очите му се задържаха на моите достатъчно дълго, за да усетя

топлината в тях, после се наведе към устните ми.

Замайването изчезна. Главата ми се избистри. Сега го имаше единствено това между нас, само ние. Той.

Саймън. Моят Саймън.

Целувката започна бавно, сладко, сякаш устните ни отново се опознаваха след дългата раздяла. Скоро обаче се притиснаха силно, трескаво. Сграбчих неговия пуловер с две ръце и продължих да стискам материята, докато устните му се движеха по бузите ми, покрай ушите, наголу по врата. Той се забави само веднъж, когато непокритата кожа свърши. Не исках да спира, затова пуснах неговия пуловер и изхлузих моя през главата. Когато го хвърлих на пода, неговият вече беше там.

Положи чело на рамото ми, а дланите му бавно напредваха от раменете ми наголу към джинсите. Целувахме се по целия път към леглото, където той легна под мен, а краката ми се увиха около кръста му.

- Можем да спрем - тихо каза Саймън, - ако ти е притеснено или не си сигурна...

Усмихнах се. Ако е имало моменти, когато съм се чувствала притеснена или несигурна до Саймън, причината никога не е бил страхът да съм твърде близо до него.

Напротив - страхувах се, че не съм достатъчно близо до него.

- Липсваше ми - казах.

- Ванеса... представа нямаш...

Напротив. Усещах го всеки път, когато ме погледнеше; всеки път, когато произнасяше името ми; всеки път, когато улавяше ръката ми или ме целуваше. Каза го само веднъж, но и не беше нужно да ми го напомня.

Аз знаех, че Саймън ме обича.

За нещастие знаех и защо.

Той отвори уста да каже още нещо, но аз побързах да го целуна. Целувахме се, докато май забрави какво е искал

да каже, а аз отпратих познатата болка толкова надалеч, че да мога да мисля единствено за него, за нас, за двамата ни в този момент.

Защото това рано или късно щеше да свърши. Нямах как да не се случи. Понякога се чувствах така увлечена, толкова щастлива, че си позволявах да си представя как край няма да има... Но все се намираще нещо, което да ми го напомни.

Случи се и сега, докато лежахме един до друг с преплетени крака, а главата ми беше отпусната върху гърдите му. Пръстите на Саймън разсеяно си играеха с косата ми, а аз гледах втренчено снимката на момичето в лодката върху нощното шкафче край леглото и броях спокойните равномерни удари на сърцето му.

- Ей сега се връщам - прошепнах.

Увих се с чаршафа, станах и се насилех да стигна до гардероба. След като смених чаршафа с халата на Саймън, взех кърпа от рафта, вдигнах чантата си от пода и излязох от стаята.

По коридора се затичах. Забелязах банята още на изгване и сега не беше трудно да я открия. Без да обръщам внимание на любопитните погледи на минаващите, отворих вратата и влетях вътре.

Всеки душ имаше по две отделения - душкабина и малко помещение за преобличане и подсушаване. Вмъкнах се под последния душ и гръбнах плътно виниловата завеса. На три пъти изпусках чантата, докато треперещите ми ръце най-сетне успяха да я отворят и да извадят кутията. Щом го направих, хвърлих на покрития с плочки под чантата и халата на Саймън и се вмъкнах в душкабината.

Гърдите и кожата ми горяха. Не усещах краката си. Усилието да пусна водата и да отворя пластмасовата кутия изцеди сетните ми сили.

Наклоних глава към струята на душа, та водата да потече по лицето ми. Отворих уста и вдигнах кутията към нея, после се закашлях, когато водата и ситният прах се смесиха в гърлото ми.

После обаче – най-накрая – настъпи облекчението. Игваше малко по малко, с всяко преглъщане. Макар и бавно, невидимите пламъци по кожата ми угаснаха, а огънят в гърдите стихна. Щом се почувствах малко по-силна, заребах сол с две шепи и я пръснах по тялото си. Ситните кристалчета отначало грацеха, но после, когато се смесиха с водата, започнаха да гаят кожата.

„Това е просто ексфолиант – повтарях си, – който изглажда кожата ми сякаш съм била в спа център.“

Коленете ми се подкосиха. Отпуснах се на пода и ги притиснах към гърдите си. Студената вода ме обливаше, отмивайки топлите сълзи, които се стичаха от затворените ми очи.

Джъстин все ми повтаряше, че най-добрият начин да се пребориш със страха си от тъмното е като си представиш, че наоколо е светло. Тя прилагаше тази своя теория в безброй случаи, докато двете растяхме – за добро или лошо, аз все още разчитах на нея всеки път, щом бях толкова уплашена, че не можех да разсъждавам.

Ето защо след няколко минути се надигнах, подсуших се и тръгнах по коридора. Върнах се в леглото и се свих на кълбо до Саймън. Когато той ме целуна и попита дали всичко е наред, отговорих, че никога не съм се чувствала по-добре.

Защото едва ли щях да се чувствам по-зле и по-уплашена в живота си от мига, в който трябваше да призная на Саймън истината.

ТРИША РЕЙБЪРН е автор на „Пантофките на Руби“ (*Ruby's Slippers*) и трилогията „Маги Бийн“ (*Maggie Bean*). Въпреки че се страхува от всички създания, обитаващи водните дълбини, тя продължава да обича водата и живее в крайбрежно градче в източната част на Лонг Айленд.

Може да я посетите онлайн на адрес www.triciarayburn.com.